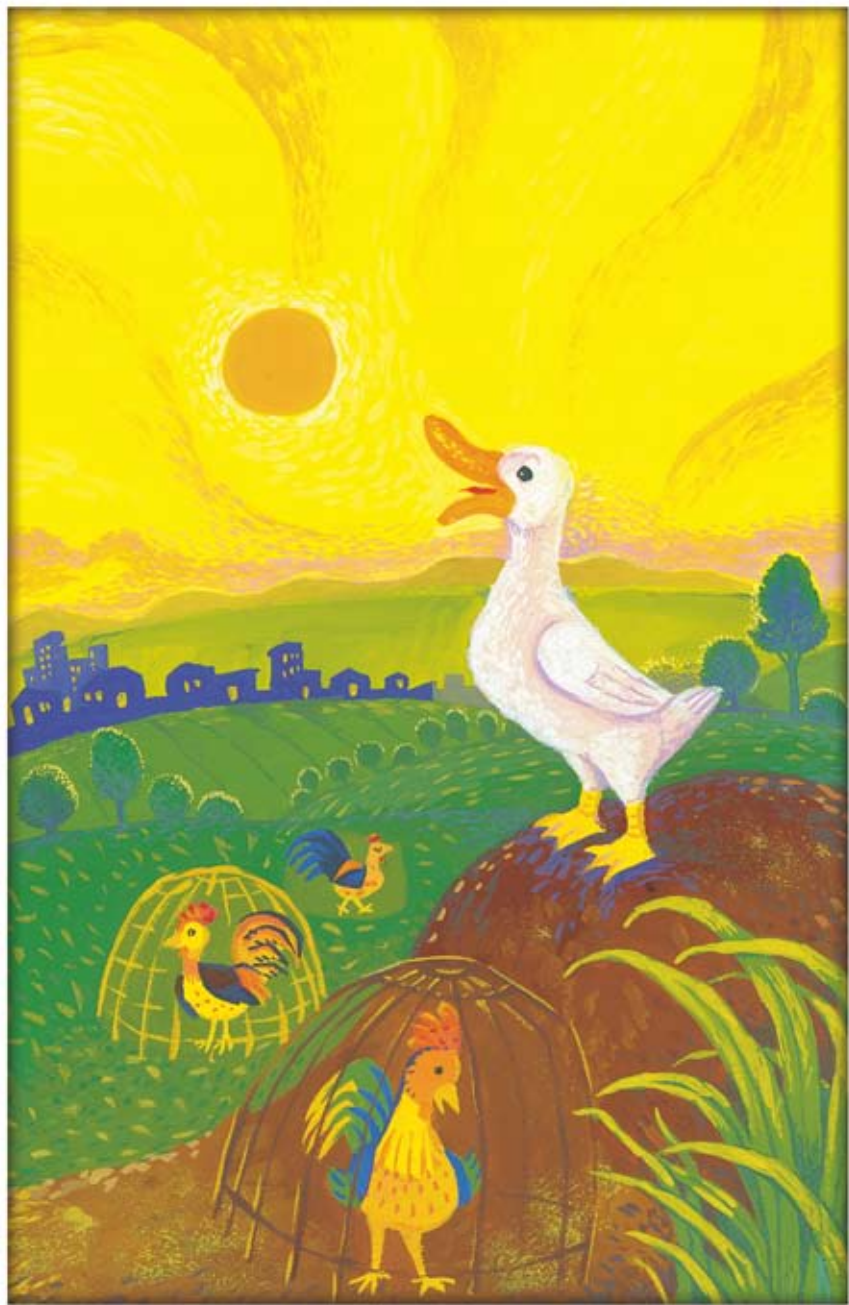

เมื่อต้องเผยแพร่

ผู้ทำหน้าที่เผยแพร่วิชาธรรมกายในยุค
ของพระเดชพระคุณหลวงปู่มีทั้งพระภิกษุและ
อุบาสิกาแม่ชี บางท่านก็มีโอกาสในการศึกษาวิชา
ธรรมกายอยู่ในโรงงานทำวิชาด้วย ยกตัวอย่างเช่น
คุณยายทองสุข สำแดงปิ่น ซึ่งท่านมีความถนัดในการ
เผยแผ่มาก

คุณยายทองสุขมีอัธยาศัยชอบพูดคุย
ช่างเจรจา เป็นบุคลิกที่แตกต่างจากคุณยายจันทร์

ที่เป็นคนพูดน้อย แต่ภายในท่านเหมือนกัน จะเห็นได้ว่าผู้ทำหน้าที่รับกับพญามารจะมีอธยาศัยอย่างหนึ่ง ส่วนผู้ทำหน้าที่เผยแผ่ก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง อย่างไรก็ตามทั้งสองฝ่ายต่างต้องเกื้อกูลกัน โดยฝ่ายทำวิชามุ่งเข้าไปสู่ภายใน ส่วนฝ่ายเผยแผ่ขยายไปสู่ภายนอก

อันที่จริงแล้วคุณยายทองสุขก็รักการทำวิชามาก ท่านไม่ปรารถนาที่จะออกจากโรงงานทำวิชาไปเผยแผ่ เพราะเกรงว่าจะรู้วิชาไม่เท่ากับผู้อื่น แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่จำเป็นต้องส่งคุณยายทองสุขไป เพราะแต่ก่อนท่านส่งพระภิกษุไปทำหน้าที่เผยแผ่ จนเป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาของญาติโยม เป็นเหตุให้มีประชาชนมาปฏิบัติธรรมด้วยนับพันคนในสมัยนั้น ซึ่งถือว่าเยอะมาก เพราะเป็นผู้มีการศึกษาทางด้านปริยัติเป็นอย่างดีด้วย แต่เมื่อส่งไปแล้วล้นหายไปหมด ไม่หวนกลับมาหาท่านอีกเลย หลวงปู่ก็รำพึงว่าพญามารมันเก่งที่สามารถเอาไปได้

หลวงปู่รำพึงในโรงงานทำวิชชาว่า “เออ พ่อส่งไก่ไปขัน ก็ไม่กลับมาหาพ่อเลย เห็นที่จะต้องส่งเปิดไป” ไก่ในที่นี้หมายถึงพระภิกษุ ส่วนเปิด หมายถึงอุบาสิกาแม่ชี ซึ่งเวลาร้องออกมาแล้วไม่ดังเท่าไก่ เพราะไก่ขันดังกว่ามาก แต่ในเมื่อส่งไก่ไปแล้วไม่กลับมาทันทักก็ปรารถนาผ่านช่องที่เจาะเอาไว้ว่า “พ่อต้องเอาเปิดไปขันแล้วละ สุขเอ๋ย” แล้วท่านก็บอกคุณยายทองสุขว่า “สุข... ทิตนี้ไม่มีใครไปได้หรอก นอกจากสุขนั่นแหละ วิชชาธรรมกายจะได้ขยายออกไป” หมายความว่าผู้ที่ออกไปเผยแผ่ วิชชาธรรมกายในที่นั้นให้ประสบความสำเร็จได้ ต้องเป็นคุณยายทองสุขเท่านั้น คุณยายทองสุขซึ่งนั่งอยู่อีกซีกหนึ่งในหมู่อุบาสิกาแม่ชีก็ตอบว่า “ไม่เอา ลูกไม่ไป” ท่านกราบเรียนหลวงปู่ว่าไม่อยากไปจริงๆ ทั้งร้องไห้เพื่อขอความเห็นใจพร้อมให้เหตุผลต่างๆ แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็นิ่งๆ เฉยๆ

อันที่จริงคุณยายทองสุขก็ไม่อยากขัดคำสั่งของหลวงปู่ เพราะปกติแล้วท่านจะอยู่ในโอวาท แต่เนื่องจากกำลังศึกษาวิชาธรรมกายจนกระทั่งถึงจุดสำคัญ แล้วอยู่ๆ ก็ได้รับคำสั่งให้ออกไปเผยแผ่ ท่านจึงอดอดและหลีกเลี่ยงที่จะต้องไป ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ทราบดีว่าไม่อยากไป แต่ท่านก็นิ่ง

เมื่ออยู่กันตามลำพัง คุณยายจันทร์จึงหารีอกับคุณยายทองสุขว่า “พี่ๆ ไปเหอะ แล้วเดี๋ยวฉันจะเขียนแล้วส่งให้เอง” คือคุณยายจันทร์อาสาที่จะให้คนที่รู้หนังสือจดวิชาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่สั่ง แล้วก็ส่งไปให้คุณยายทองสุขศึกษาและทำตามไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน “อือ... อีกำง กูไม่ไป” คุณยายทองสุขก็ยืนยันคำเดิม

ในที่สุดเมื่อกาลเวลาผ่านไปนับเดือนแล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ยังคงย้ำคำเดิมในที่ทำวิชา

ว่า “สุข... ที่ศนี้ไม่มีใครไป นอกจากสุขนี้” คุณยายทองสุขก็หลีกเลียงมาตลอดจนกระทั่งวันหนึ่งบาร์มีในการเผยแผ่ของท่านเต็มเปี่ยมแล้ว ท่านจึงตัดสินใจว่าจะไป แล้วกราบเรียนหลวงปู่ว่า “ฉันลูกไป จะไปทำตามทีหลวงพ่อสั่งให้ไปเจ้าคะ”

ในขณะนั้นแม้คุณยายทองสุขจะมีอายุ 50 กว่าปี และผ่านการครองเรือนทางโลกมาแล้ว แต่เมื่อท่านตอบตกลงที่จะไปเผยแผ่โดยรับคำว่า “ลูกจะไป ลูกจะสู้” พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ตั้งคำถามขึ้น เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ท่านได้ส่งไก่อคือพระภิกษุออกไปเผยแผ่ แต่เมื่อเจอโลกภายนอกก็หมดอารมณ์ขัน หายหน้าไปไม่กลับมา ท่านจึงถามลองใจคุณยายทองสุขว่า “สุข ถ้ามึงไปเจอคนสวย (หน้าตาดี) แล้วมึงจะทำไ้... สุข ถ้ามึงไปเจอคนรวย แล้วมึงจะทำไ้... สุข ถ้ามึงไปเจอคนใจดีแล้วมึงจะทำไ้”

ได้ยืนดังนั้น คุณยายทองสุขก็ตอบว่า “หลวงพ่ोज้าหา ถ้าลูกสู้ไม่ได้ลูกยอมตาย” “เอ้อ มันต้องอย่างนั้นสิวะ เดี่ยวพ่อมียของจะให้ เป็นกระเป๋าดั้งแต่สมัยพ่อเรียน บาลีเนีย เอาไว้ใส่ใบลาน กระเป๋านี้ดีทีเดียวนะ แล้วก็ มีมุ้ง เอ็งเอาไปนะ แล้วก็เงิน 20 บาท ถ้าเหลือเอ็ง เอามาคืนนะ” ท่านก็สั่งอย่างนี้

จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ให้คุณยายทองสุขเลือกคนไปเป็นเพื่อนด้วยหนึ่งคน ไว้สำหรับ เป็นพี่เลี้ยง คุณยายทองสุขก็กราบเรียนท่านว่าขอ เลือกแม่ชีเถียรไปเป็นเพื่อน ซึ่งหลวงปู่ก็ทักว่าแม่ชีเถียรยังไม่เห็นธรรมะ แต่คุณยายทองสุขก็ยังยืนยันว่า จะเอาแม่ชีเถียรไปด้วยให้ได้ เมื่อได้ยืนดังนั้น หลวงปู่ ก็นั่งไปสักระยะ แล้วก็ตอบว่า “เออ.. มันก็จะไปเห็น ธรรมะกลางทาง เอาไปได้” แล้วคุณยายทองสุขก็ได้ ออกไปเผยแผ่วิชชาธรรมกายพร้อมกับแม่ชีเถียร ซึ่งได้เห็นธรรมะระหว่างเดินทางดังหลวงปู่ว่าไว้จริง ๆ

เมื่อคุณยายทองสุขออกไปทำหน้าที่เผยแพร่ ท่านก็เป็นนักเผยแผ่ที่เก่งกาจมาก ทั้งๆ ที่อ่านและเขียนหนังสือไม่ได้ แต่ท่านก็ประสบความสำเร็จ ท่านจะต้องออกเดินทางไปโดยไม่อยู่กับที่ กลับมาวัดได้ไม่นานแล้วก็ออกไปอีก ไปๆ มาๆ อยู่เช่นนี้ แต่เมื่อถึงเวลาที่หลวงปู่วัดปากน้ำต้องการให้คุณยายทองสุขกลับ ท่านก็ใช้ให้คุณยายจันทร์ไปตามด้วยวิธีการที่ไม่เหมือนใคร ท่านไม่ได้ส่งจดหมาย ไม่ได้ใช้โทรศัพท์ เพราะในสมัยนั้นเทคโนโลยีต่างๆ ยังไม่เจริญเท่าสมัยปัจจุบัน วิธีการตามตัวคุณยายทองสุขคือ พระเดชพระคุณหลวงปู่จะพูดกับคุณยายว่า “ลูกจันทร์ ไปตามสุขมา สุขมันไปนานแล้ว” คุณยายก็นั่งหลับตาตามในสมาธิ แล้ววันรุ่งขึ้นคุณยายทองสุขก็จะรีบออกเดินทางกลับมาที่เดียว เมื่อคุณยายทองสุขได้พบกับคุณยายของเราก็ตีใจมาก ท่านบอกว่า “อีกำแอ้ย กูละคิดถึงมึงจังเลย กูต้อง

รับมาวะ อยู่อุ้ยไม่ได้ไวย” แล้วคุณยายทั้งสองก็จะแลกเปลี่ยนวิชาความรู้ แบ่งปันประสบการณ์กันไป

สำหรับคุณยายจันทร์นั้น โดยธรรมชาติแล้ว คุณยายไม่ค่อยชอบไปไหน ท่านชอบอยู่ในโรงงานทำวิชา แล้วพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็มักจะไม่ให้ออกไปไหนด้วย แต่ก็มีอยู่บ้างที่ท่านส่งคุณยายจันทร์ออกไปทำหน้าที่ข้างนอก คุณยายทองสุขและคุณยายจันทร์ก็เคยออกเดินทางไปด้วยกัน นับเป็นการสร้างบารมีที่สนุกสนานเพราะได้ออกไปต่างจังหวัด ซึ่งนานๆ ครั้งคุณยายจันทร์จะได้รับอนุญาตให้ออกเดินทางเช่นนี้

การไปต่างจังหวัดก็เป็นการเดินทางไปสอนธรรมะ ไม่ใช่การท่องเที่ยวอย่างสะดวกสบาย ท่านต้องไปอาบน้ำกลางทุ่ง คุณยายเคยเล่าให้หลวงพ่อฟัง

ว่า ขณะที่อาบน้ำอยู่กลางทุ่งนั้น อยู่ๆ ก็มีเสียงดัง “เป้ง!” เมื่อคุณยายมองไปตามเสียง ก็เห็นตะปุงอๆ หล่นอยู่ พอท่านจะเดินเข้าไปหยิบ คุณยายทองสุข ก็ร้องทักว่า “อย่าไปหยิบ นั้นเขาปล่อยของมาแบบ ลมเพลมพัด” แต่ของไม่สามารถเข้าพวกท่านได้ ตะปุงอๆ นี้สามารถปล่อยเข้าคนได้ แต่ไม่ใช่ว่าจะเข้าได้ทุกคน ต้องเป็นผู้ที่มีวิบากกรรมดึงดูดเข้าไป แล้วมันจะเข้าไปโตะในร่างกาย คุณยายเล่าว่า ประเดี๋ยวก็มีเสียง “เป้ง เป้ง” ดังขึ้นอีกหลายครั้ง ท่านจึงเก็บรวบรวมมาได้ถุงหนึ่ง แล้วก็นำมาถวายพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ

